

Sygn. akt IV KK 558/18

POSTANOWIENIE

Dnia 28 listopada 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wiesław Koziellewicz

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 28 listopada 2018 r.,

sprawy **A. D.**

skazanej z art. 212 § 1 k.k.

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanej
od wyroku Sądu Okręgowego w G.

z dnia 13 marca 2018 r., sygn. akt VI Ka [...]

zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w T.

z dnia 19 października 2017 r., sygn. akt II K [...]

**oddala kasację jako oczywiście bezzasadną, a kosztami
sądowymi postępowania kasacyjnego obciąża A. D..**

UZASADNIENIE

A. D. została prawomocnie skazana za przestępstwo z art. 212 § 1 k.k. na karę grzywny, natomiast H. W. Sąd Rejonowy w T. wyrokiem z dnia 19 października 2017 r., sygn. akt II K [...], uniewinnił od popełnienia zarzucanych jej czynów z pkt I i III wyczerpujących znamiona art. 217 § 1 k.k. oraz czynu z pkt IV zakwalifikowanego z art. 216 § 1 k.k., które to rozstrzygnięcie zostało utrzymane w mocy wyrokiem Sądu Okręgowego w G. z dnia 13 marca 2018 r., sygn. akt VI Ka [...].

Od tego wyroku kasację złożył obrońca skazanej A. D. i **zarzucając:**

- rażące naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art. 212 k.k. w zw. z art. 213 § 2 pkt 2 k.k., które miało istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, i polegające na przyjęciu, jakoby A. D. swym zachowaniem wyczerpała znamiona czynu z art. 212 k.k., opisanego w punkcie VIII części wstępnej wyroku

Sądu I instancji, mimo iż w niniejszej sprawie zachodzi kontratyp określony w art. 213 § 2 pkt 2 k.k., wykazany przez nią, a niesłusznie pominięty przez Sądy obu instancji,

a nadto:

- rażące naruszenie przepisów prawa procesowego, tj. art.7 k.p.k., które miało istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, a polegające na:

a) błędnym przyjęciu przez tutejszy Sąd, jakoby oskarżona A. D. swoim zachowaniem wyczerpała znamiona czynu stypizowanego w art. 212 § 1 k.k. i w efekcie miałyby dopuścić się czynu opisanego w punkcie VIII części wstępnej wyroku Sądu I instancji, mimo iż zebrany w sprawie materiał dowodowy, w szczególności zaś treść jej pism z dnia 14 marca 2012 r., z dnia 17 kwietnia 2012 r. oraz z dnia 26 lipca 2012 r. przeczą tej dowolnej ocenie;

b) błędnym przyjęciu przez tutejszy Sąd, jakoby H. W. swym zachowaniem nie wyczerpała znamion czynów zarzucanych jej i opisanych w punktach I, III i IV części wstępnej wyroku Sądu I instancji, mimo iż zebrany w sprawie materiał dowodowy przeczy tej dowolnej ocenie.

Wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w zakresie wskazanym w kasacji i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w G. do ponownego rozpoznania oraz obciążenie oskarżonej H. W. kosztami postępowania kasacyjnego, w tym zasądzenie od niej na rzecz A. D. kosztów zastępstwa adwokackiego w postępowaniu odwoławczym i kasacyjnym.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jest oczywiście bezzasadna.

Dokonując oceny kasacji w części w której jej Autor kwestionuje rozstrzygnięcie odnośnie H. W., to stanowi ona w istocie nieuprawnioną w postępowaniu kasacyjnym polemikę z ustaleniami faktycznymi poczynionymi przez Sąd Rejonowy w T., gdy tymczasem, zgodnie z art. 519 k.p.k., przedmiotem zaskarżenia kasacją wniesioną przez strony może być prawomocny wyrok sądu odwoławczego. W kasacji nie można podnosić zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku.

Natomiast w części dotyczącej skazanej A. D., to przypomnieć należy, iż strona kasację na korzyść może wnieść jedynie w razie skazania oskarżonego za

przestępstwo lub przestępstwo skarbowe na karę pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania. Ograniczenie to nie dotyczy kasacji wniesionej z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. Podniesiony w kasacji zarzut można, co najwyżej, kwalifikować z art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k. Nie stanowi to więc uchybienia z art. 439 k.p.k. (por. treść art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k.).

Kierując się przedstawionymi motywami Sąd Najwyższy, z mocy art. 535 § 3 k.p.k., rozstrzygnął jak w postanowieniu.